

СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ
TRIBUNAL DE JUSTICIA DE LAS COMUNIDADES EUROPEAS
SOUDNÍ DVŮR EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ
DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS DOMSTOL
GERICHTSHOF DER EUROPÄISCHEN GEMEINSCHAFTEN
EUROOPA ÜHENDUSTE KOHUS
ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
COURT OF JUSTICE OF THE EUROPEAN COMMUNITIES
COUR DE JUSTICE DES COMMUNAUTÉS EUROPÉENNES
CÚIRT BHREITHIÚNAIS NA gCÓMHPHOBAL EORPACH
CORTE DI GIUSTIZIA DELLE COMUNITÀ EUROPEE
EIROPAS KOPIENU TIESA

EUROPOS BENDRIJŲ TEISINGUMO TEISMAS
AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK BÍRÓSÁGA
IL-QORTI TAL-GUSTIZZJA TAL-KOMUNITAJIET EWROPEJ
HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN
TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH
TRIBUNAL DE JUSTIÇA DAS COMUNIDADES EUROPEIAS
CURTEA DE JUSTIȚIE A COMUNITĂȚILOR EUROPENE
SÚDNY DVOR EURÓPSKYCH SPOLOČENSTIEV
SODIŠČE EVROPSKIH SKUPNOSTI
EUROOPAN YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN
EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS DOMSTOL

Presse og Information

PRESSEMEDDELELSE NR. 48/09

4. juni 2009

Domstolens dom i de forenede sager C-22/08 og C-23/08

Vatsouras og Koupatantze mod ARGE Nürnberg 900

EN ARBEJDSØGENDE, DER HAR GODTGJORT EN REEL FORBINDELSE TIL ARBEJDSMARKEDET I EN MEDLEMSSTAT, KAN MODTAGE EN ØKONOMISK YDELSE, SOM HAR TIL FORMÅL AT LETTE ADGANGEN TIL ARBEJDSMARKEDET

Uanset hvorledes den betegnes i den nationale lovgivning, er en sådan ydelse ikke en »social ydelse«, som medlemsstaterne kan nægte arbejdssøgende

Sozialgericht Nürnberg har forelagt Domstolen et spørgsmål om muligheden for at udelukke arbejdssøgende fra andre medlemsstater fra visse økonomiske ydelser. Spørgsmålet er blevet forelagt under sager anlagt af to græske statsborgere mod Arbeitsgemeinschaft (ARGE) Nürnberg 900 (jobcenteret i Nürnberg) angående ophævelse af de bistandsydelser, som de havde modtaget som arbejdssøgende.

Sozialgericht fandt, at de to sagsøgere ikke i den relevante periode var omfattet af de særlige garantier for »arbejdstagere«, fordi den første sagsøger, Athanasios Vatsouras' »korte ubetydelige beskæftigelse« var »ikke-eksistenssikrende«, og Josif Koupatantzes beskæftigelse »kun lige varede i mere end en måned«. Ifølge fællesskabsdirektivet om unionsborgernes frie bevægelighed¹ er en medlemsstat ikke forpligtet til at tildele sociale ydelser til borgere, der ikke er erhvervsaktive. Sozialgericht stiller imidlertid spørgsmål ved, om denne undtagelse er forenelig med ligebehandlingsprincippet, der er sikret i fællesskabsretten.

I sin dom af dags dato opfordrer Domstolen indledningsvis Sozialgericht til at undersøge sagsøgernes situation i lyset af Domstolens praksis om arbejdstagere. Uanset det begrænsede lønniveau og beskæftigelsens korte varighed kan det nemlig ikke udelukkes, at de nationale myndigheder ud fra en samlet vurdering af det pågældende arbejdsforhold kan anse beskæftigelsen for en reel og faktisk beskæftigelse, hvorved vedkommende således kan anses for »arbejdstager«.

¹ Artikel 24, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29.4.2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, EUT 2004 L 229, s. 35, og EUT 2004 L 197, s. 34, samt EUT 2007 L 204, s. 28.

Såfremt Sozialgericht når til den konklusion, at Athanasios Vatsouras og Josif Koupatantze er arbejdstagere, havde de i henhold til det pågældende direktiv² ret til de ansøgte ydelser i mindst seks måneder, efter at de mistede deres beskæftigelse.

Domstolen undersøger herefter muligheden for at nægte en social ydelse til arbejdssøgende, der ikke er arbejdstagere. Domstolen bemærker herved, at arbejdssøgende, når henses til indførelsen af unionsborgerskabet, med henblik på ansøgning om en økonomisk ydelse, som har til formål at lette adgangen til arbejdsmarkedet, er omfattet af retten til ligebehandling.

Det er imidlertid legitimt, at en medlemsstat kun udbetaler en sådan ydelse til arbejdssøgende, der har en reel forbindelse til arbejdsmarkedet i denne stat. Hvorvidt der består en sådan forbindelse, afhænger bl.a. af, om det kan fastslås, at den omhandlede person i et rimeligt tidsrum faktisk og reelt har søgt arbejde i den pågældende medlemsstat.

Heraf følger, at unionsborgere, som har godtgjort en reel forbindelse til arbejdsmarkedet i en anden medlemsstat, kan modtage en økonomisk ydelse, som, uanset hvorledes den betegnes i den nationale lovgivning, har til formål at lette adgangen til arbejdsmarkedet.

Det tilkommer de kompetente nationale myndigheder og i givet fald de nationale retter ikke blot at fastslå, om der består en reel forbindelse til arbejdsmarkedet, men også at undersøge de forhold, der ligger til grund for ydelsen. Formålet med ydelsen skal analyseres i forhold til resultaterne og ikke til ydelsens formelle struktur.

Domstolen præciserer, at en betingelse som den, der er fastsat i Tyskland for bistandsydelser til arbejdssøgende, hvorefter den pågældende skal være arbejdsdygtig, vil kunne udgøre et indicium for, at ydelsen har til formål at lette adgangen til beskæftigelse.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Domstolen.

Dokumentet foreligger på følgende sprog: ES CS DA DE EL EN FR IT HU NL PL PT SK SV

Dommen er tilgængelig på Domstolens websted

*<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=DA&Submit=rechercher&numaff=C-22/08>
normalt fra ca. kl. 12.00 CET på afsigelsesdagen.*

*Yderligere oplysninger kan fås ved henvendelse til Gitte Stadler
på tlf.: (352) 4303 3127 eller fax: (352) 4303 3656.*

² Artikel 7, stk. 3, litra c), i direktiv 2004/38/EF.